

РЕШЕНИЕ

№ 5808

гр. София, 16.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 08.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **5231** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 13668 от 16.06.2011 година, по описа на Административен съд – София град, подадена от ЕФФКО АД,[ЕИК], представлявано от Д. И. Н., срещу Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/31.01.2011г., издаден от П. Н. Г. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 754/09.05.2011г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението /О./ при ЦУ на НАП, [населено място].

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт, в частта му, с която са определени задължения в общ размер на 28 911,13лв. и лихви в размер на 18 521,01лв. за задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ - корпоративен данък за 2004 г. и 2005 г. и за задължителни осигурителни вноски за ДОО, ЗОВ и фонд ГВРС. Релевира доводи за наличие на процесуални нарушения в ревизионното производство, като се позовава и на изтекла погасителна давност. Според жалбоподателя органите по приходите не са извършили всички действия за установяване на фактите и събиране на доказателства. Изразено е искане за отмяна на оспорения ревизионен акт.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адвокат Т., която поддържа жалбата и направените със същата искания. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът – директор на дирекция Обжалване и управление на изпълнението – С. (с

променено наименование – директор на дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика - С.), при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Т. оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Ревизионното производство е образувано на основание чл. 112, и чл. 113, от ДОПК въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1005893/13.07.2010г., издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С.. На основание чл.114, ал.1 и ал.2 от ДОПК е определен срок за завършване на ревизията до три месеца от връчване на заповедта за възлагане. ЗВР е връчена лично на представляващия дружеството на 28.07.2010г. Ревизията е повторна, в изпълнение на указания, дадени с решение № 823/08.06.2010г. на директора на дирекция О. С., с което е отменен Ревизионен акт № [ЕГН]/03.12.2009г. на ТД на НАП С. и преписката е върната за извършване на нова ревизия, в частта на определените задължения по ЗКПО за 2004г., 2005г. и 2007г., и за вноски за ДОО, ЗО, ДЗПО - универсален пенсионен фонд и фонд „ГВРС” за периодите от 01.01.2004г. до 31.12.2008г.

Предмет на ревизионното производство е установяване на задълженията на Еффоко АД за корпоративен данък за периода от 01.01.2004г. до 31.12.2005г. и от 01.01.2007г. до 31.12.2007г.; вноски за ДОО за периода от 01.01.2004г. до 31.12.2008г.; вноски за ЗО за периода от 01.01.2004г. до 31.12.2008г.; вноски за ДЗПО за универсален пенсионен фонд за периода от 01.01.2004г. до 31.12.2008г. и вноски за фонд ГВРС за несъстоятелност за периода от 01.01.2005г. до 31.12.2008г.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № 1005893/11.11.2010г., връчен лично на управителя на дружеството на 17.12.2010г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от Еффоко АД е подадено възражение срещу констатациите в РД постъпило с вх. № 10-53-04-4/05.01.2011г. Същите са преценени като частично основателни по съображения, изложени в констативната част на обжалвания ревизионния акт.

По реда на чл. 119, ал. 3 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/31.01.2011г., от П. Н. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощен, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1005893/26.11.2010г., издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С..

С издадения ревизионен акт на ЕФФКО АД са определени общо задължения в размер на 47 925,49 лв., от които за внасяне в размер на 47 432,14 лв. ведно с начислените лихви за просрочие.

РА № [ЕГН]/31.01.2011г., издаден от П. Н. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. е връчен на представляващия дружеството на 14.02.2011г. и оспорен пред директора на дирекция О. – С. с жалба, постъпила в ТД на НАП – С. на 28.02.2011г. В рамките на срока за произнасяне по чл. 155, ал.1 от ДОПК е постановено решение № 754/09.05.2011г. на директора на дирекция О. – С., връчено на жалбоподателя на 16.05.2011г. С решението РА е потвърден изцяло в обжалваната част. Решението на директора на Дирекция О. – С. е постановено в рамките на

законоустановения срок за произнасяне и от компетентен орган. Р. акт в потвърдената с решението част е оспорен по съдебен ред с жалба, подадена чрез Дирекция О. – С. на 27.05.2011г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице, което притежава процесуална легитимация - адресат на оспорения акт, с който се определят задължения. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна. Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА № [ЕГН]/31.01.2011г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.118, ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 7, ал.1, т.4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К 1005893/26.11.2010г., издадена също от компетентен орган, оправомощен по силата на заповед № РД-01-131/22.03.2007г., издадена от директора на ТД на НАП – С..

Жалбоподателят оспорва определеното задължение за корпоративен данък за 2004г. в размер на 3 926,91 лв. и лихва 2 958.28 лв., в резултат от извършено увеличение на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм) с разходи общо в размер на 20 138,00лв. Сумата е сбор от данъчните основи по фактури, както следва: фактура № 338/31.12.2004г. в размер на 11 010,00 лв. и фактура № 1650/27.08.2004г. в размер на 9 128,00 лв. Констатирано е, че ЕФФКО АД не разполага с първични счетоводни документи. В резултат на това, декларираният от дружеството положителен счетоводен финансов резултат за 2004г., в размер на 4 850,00 лв. и преобразуван по данни на Г. - в увеличение със сумата 12 370,00 лв. и намаление със сумата 17 220,00 лв., е коригиран на 20 138,00 лв.

Видно от констативната част на РА № [ЕГН]/31.01.2011г. фактури № 338/31.12.2004г. и № 1650/27.08.2004г. са осчетоводени от ЕФФКО АД като издадени от Н. К. Е. и са отразени като разход. Установено е, че в счетоводството на ЕФФКО АД не се намират оригиналните екземпляри на фактурите, а само стойността на същите е осчетоводена в счетоводството.

В настоящото производство са приети основно и допълнително заключение на съдебно счетоводна експертиза, неоспорени от страните. Вещото лице е извършило проверка в счетоводството на Н. К. Е.. Установено е, че фактура № 338/31.12.2004г. е издадена от Н. К. Е.. Фактурата е отразена в дневника за продажби и справка-декларация по ЗДДС за данъчен период 01.12.2004-31.12.2004г. Данъкът е начислен съгласно нормативните изисквания по счетоводна сметка 4532-Начислен ДДС на продажбите. Данъчната основа по фактурата е отразена като приход по счетоводна сметка 701/1 -Приходи от продажба на продукция. Не е дадено заключение за резултата от продажбата по процесната фактура поради това, че при проверката не е бил предоставен пълен архив на счетоводната информация за дейността на Н. К. Е. за 2004г. Начисленото вземане по фактурата на обща стойност 13212,00 лв. е закрито със счетоводни операции за прихващане на насрещни задължения към ЕФФКО АД. В проверените счетоводни документи, дневници на продажбите, хронологични описи, оборотни ведомости и други документи за 2004г., не е установено счетоводно отражение на фактура с посочения номер 1650 от 27.08.2004г.

По делото е представено копие на фактура № 1650 от 27.08.2004г., видно от което, като издател на фактурата е посочено Н. О.. За изготвяне допълнителното заключение на съдебно счетоводната експертиза е извършена проверка на предоставени счетоводни документи на Н. Е.. Фактура 1650/27.08.2004г. е издадена от Н. О.. Установено е, че в проверените счетоводни документи не са открити счетоводни регистри въз основа на които да се даде отговор на въпроса относно осчетоводяването на посочената фактура.

Съгласно разпоредбата на чл. 23, ал.2, т. 10 от ЗКПО (отм. – обн. ДВ бр. 105/2006г., в сила от 01.01.2007г.) Финансовият резултат (счетоводната печалба/загуба) за данъчни цели се увеличава с разходите, довели до намаляване на финансовия резултат (счетоводната печалба/загуба), които данъчно задължените лица не могат да докажат документално по реда, определен в съответните нормативни актове, с първични документи, включително придружени с фискален бон от електронни касови апарати с фискална памет и от електронни системи с фискална памет или с касова бележка от кочан, издадена в предвидени от нормативен акт случаи, или отчетени в нарушение на счетоводното законодателство или на принципа „документална обосновааност“. По смисъла на § 1, т. 34 от ЗКПО (отм) „документална обосновааност“ е документирането чрез съдържащи необходимите реквизити по Закона за счетоводството и отразяващи вярно и точно всяка стопанска операция документи. Не е налице документална обосновааност, когато е използван неистински документ, документ с невярно съдържание или преправен документ, които обстоятелства са установени със съдебен акт, както и когато е използван документ, издаден от лице, което не съществува, установено със справка от съответния публичен регистър, или от лице, което осъществява търговска дейност без данъчна регистрация.

В случая, в счетоводството на ЕФФКО АД са осчетоводени разходи, извършването на които не е доказано посредством представяне на документ. Не са налични в оригинален вид фактурите с № 338/31.12.2004г. и № 1650/27.08.2004г., издадени от Н. К. Е.. По делото е предствена фактура с № 338/31.12.2004г. във вид на заверено копие, но същото не може да се приеме като документ, установяващ по безспорен начин извършването на разход при констатирана липса на издаден оригинал. Наличието на осчетоводяване при посочения издател на фактурата е неотнотисимо към спора за съществуването на оригинален екземпляр на фактурата. Такъв не е представен и в настоящото производство. Липсата на оригинал на първичния счетоводен документ не позволява да се направи безспорен извод относно неговото съществуване, поради което и не може да се приеме, че осчетоводеният разход по посочения документ е реално извършен.

По делото е представена в оригинален вид фактура № 1650/27.08.2004г. и в съдебното заседание, проведено на 08.05.2013г. е извършена констатция между същия и наличното по делото копие, като е констатирана идентичност. Като издател на фактурата е посочен Н. О.. Не е предствена в оригинал фактура с № 1650/27.08.2004г., издадена от Н. К. Е., разход, по която е отразен в счетоводните документи на ЕФФКО АД за 2004г. Следователно, не може да се приеме за реално съществуващ осчетоводения разход по фактурата.

От изложеното следва, че извършеното в резултат от ревизията увеличение на финансовия резултат за отчетната 2004г., на основание чл. 23, ал.2, т. 10 от ЗКПО със сумата 20 138,00лв., представляваща сбор от данъчните основи по фактури, № 338/31.12.2004г. в размер на 11 010,00лв. и фактура № 1650/27.08.2004г. в размер на 9

128,00лв. е в съответствие с действащите законови разпоредби.

Настоящата инстанция не споделя възраженията на жалбоподателя, че определените задължения за 2004г. са погасени по давност. Ревизионното производство, в резултат от което е издаден оспорения ревизионен акт е възложено в изпълнение на указания на решаващия административен орган, дадени по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК. В този смисъл, с издаването на ЗВР № 1005893/13.07.2010г. не се поставя начало на ново ревизионно производство. Ревизионното производство е започнало с първата издадена заповед за възлагане на ревизия, а именно № ЗВР № 900489 от 23.01.2009г., издадена от В. С. М., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция Д. на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Предвид разпоредбата на чл. 53 от ЗКПО (отм) корпоративният данък за съответната календарна година подлежи на плащане в следващата календарна година, до 31 март. Скедователно давностният срок за задължението за корпоративен данък започва да тече от 01.01.2006г. По чл. 171 от ДОПК определеното с издадения РА публично задължение за 2004г. по ЗОДФЛ се погасява с изтичането на 5-годишен давностен срок. Ревизията е започнала на 23.01.2009г., към която дата 5-годишният давностен срок не е изтекъл за определените задължения, нито за лихвите по тях. Със започване на ревизионното производство давността е спряла на основание чл. 172, ал. 1 т. 1 и т. 4 от ДОПК и е прекъсната с издаване на РА на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК. В тази връзка неоснователно жалбоподателят се позовава на изтекла погасителна давност. От това обстоятелство се установява, че задълженията за 2004г. не са погасени по давност и за посочената година също така не е приложима нормата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК. Това е така, тъй като в цитираната правна норма е постановено, че не се образува производство по установяване на задължения за данъци, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена такава. В този смисъл срокът, до който е могло да се образува такова производство е следвало да изтече на 31.12.2010г., докато заповедта за възлагане на ревизия, с която е започнало ревизионното производство е издадена на 23.01.2009г. т. е. преди тази дата. Жалбоподателят оспорва определения корпоративен данък за внасяне в размер на 11 831,18 лв. и лихва в размер на 6 942,49 лв. за данъчен период 2005г., в резултат на извършеното увеличение на финансовия резултат, на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.) с разходите в размер на 73 656,50 лв. Сумата представлява установена от органите по приходите разлика между отчетените в оборотната ведомост разходи /8 343,50 лв./ и отчета за приходи и разходи /82 000,00 лв./, въз основа на който е попълнена годишната данъчна декларация по чл. 51 от ЗКПО (отм.) Г. вх. № 22181855/31.03.2006г. и ОНР, които не са отчетени в оборотната ведомост, и за които също не са представени първични счетоводни документи. Съображенията на жалбоподателя са, че органът по приходите не е упражнил правомощията си за събиране на липсващите у ревизираното лице документи. Посочва, че същите се съхраняват от бившият счетоводител на предприятието, до които лицето няма достъп, както и че такива са налични в досието на контрагента му, на който не е извършена проверка от страна на органа по приходите.

Настоящата инстанция намира жалбата за основателна в тази ѝ част. Видно от констативната част на РА, установена е липса на документите, необходими за

установяване на основата за облагане с данъци. Посоченото обстоятелство може да се квалифицира като такова, по смисъла на чл. чл. 122, ал.1, т. 5 от ДОПК, обосноваващо определяне на основата за облагане по предвидения специален ред в нормите на чл. 122-124 от ДОПК. Това не е направено в конкретния случай, което съставлява нарушение на процесуалните правила в проведеното ревизионно производство. Това нарушение може да се определи като съществено, тъй като ако не беше допуснато, би се стигнало до различен резултат в издадения вследствие от производството акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 5 от ДОПК, когато документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци, липсват или са повредени до степен негодни за ползване органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ДОПК данъчна основа. Задължително условие за провеждане на ревизия по предвидения в чл. 122 от ДОПК ред е уведомяване на ревизираното лице, че основата за облагане с данъци ще бъде определена по предвидения в чл. 122 ред и предоставяне на възможност в определен срок за представяне на доказателства и за вземане на становище, като срокът не може да бъде по-кратък от 14 дни. В случая, в ревизионното производство е констатирано обстоятелство по смисъла на чл. 122, ал.1, т. 5 от ДОПК, обосноваващо определяне на задължение по особените правила на разпоредбата, но на лицето не е връчено уведомление и не му предоставена възможност да представи доказателства и да вземе становище. Същевременно, органът по приходите е определил данъчната основа по ЗКПО само от данни по годишната данъчна декларация и оборотната ведомост за периода. Ревизиращият орган е приложил установения от закона размер на данъка, при липса на проведен анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 122, ал.1 от ДОПК дава право на органът по приходите да обложи ревизираното лице, като приеме за данъчна основа определената от него, но определянето на данъчната основа следва да се проведе след анализ на посочените в чл. 122, ал.2 обстоятелства.

С оглед на изложеното, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт се явява незаконосъобразен в частта му относно определеното задължение за корпоративен данък в размер на 11 831,18 лв. и лихва в размер на 6 942,49 лв. за данъчен период 2005г., в резултат на извършеното увеличение на финансовия резултат, на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.) с разходите в размер на 73 656,50 лв.

Отделно от изложеното, в настоящото производство е установено, че счетоводните документи за финансовата 2005г. са се намирали на разположение на органите по приходите. Същото е видно от представения протокол № 1104148/31.01.2011г. на ТД на НАП С., с който е документирано предаването на оригиналната счетоводна документация за 2005г. Следователно, органите по приходите са разполагали с възможност да извършат анализ на приходите и разходите, съгласно наличните документи, в резултат от което да формират финансов резултат за периода, основан на съществуващите документи. Посоченото не е извършено в ревизионното производство, което позволява да се направи извод, че РА е издаден при липса на мотиви относно формираното задължение за корпоративен данък за 2005г. Липсата на мотиви не позволява на съда да извърши контрол за

законосъобразност относно приложението на материалния закон и представлява самостоятелно основание за отмяна на акта, в тази му част, като издаден при съществено нарушение на процесуалните правила.

В ревизионното производство е установено, че от ЕФФКО АД са подавани декларации образец № 1 и образец № 6 по реда на чл.2, ал.2 от Инструкция № 1 на управителя на НОИ и чл. 2, ал. 2 и чл. 3, ал. 2, т. 1 от Наредба Н-8 на министъра на финансите. Констатирано е, че жалбоподателят не е внасял задължителни осигурителни вноски върху изплатените трудови възнаграждения по всеки от изброените фондове, както и за фонд ГВРС за целия ревизиран период. Направен е извод, за нарушение на разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от КСО, на чл. 40, ал. 1, т. 1 от Закона за здравно осигуряване, на чл. 157, ал. 5 и чл. 158 от КСО и на чл. 20, ал. 1 и ал. 4 от ЗГВРСНР. Определен е размер на задълженията за задължителни осигурителни вноски, както и за вноски за фонд ГВРС, отразени помесечно, заедно с дължимите в справки в табличен вид, намиращи се в ревизионния доклад.

Установено е, че за периода от 01.01.2004г. до 31.12.2008г. не са внесени дължимите осигурителни вноски по приходите на ДОО и приходите на НЗОК. При начисляване на лихвата за невнесените осигурителни вноски за ДОО и здравноосигурителни вноски ревизиращия екип се е позовал на разпоредбите на чл. 113 от КСО, чл. 107 от ЗЗО и чл. 175 от ДОПК. За невнесените или внесените в по малък размер осигурителни вноски за ДОО и за НЗОК е начислена лихва съгласно чл. 113 от КСО и чл. 107 от ЗЗО, във връзка с чл. 175 от ДОПК. За дължимите осигурителни вноски по приходите на ДОО лихвите са начислени съгласно нормата на чл. 113 от КСО, в редакцията, относима към ревизирания период. Лихва за просрочие за невнесените здравноосигурителни вноски по приходите на НЗОК е начислена на основание чл. 107 от ЗЗО и чл. 175 от ДОПК.

Съгласно чл. 175, ал. 1 от ДОПК за неплатените в законоустановените публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон.

Съгласно чл. 113 от КСО /изм.-ДВ, бр. 67от 2003г., в сила от 01.01.2004г., предишен текст на чл. 113, бр. 53 от 2004г., доп. бр.112от 2004г., изм., бр. 105 от 2005г./ вземанията за невнесени осигурителни вноски за ДОО, за ДЗПО и неправилно извършени осигурителни разходи се събират с лихва в размер на основния лихвен процент на БНБ за периода плюс 20 пункта.

Съгласно чл. 107 от ЗЗО /изм. - ДВ, бр. 110 от 1999г., в сила от 01.01.2000г./ налагането на наказание по чл. 103 и 104 не изключва задължението за заплащане на дължимите вноски заедно със законната лихва за периода.

В настоящото производство, както и в ревизионното, от страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства, които да установяват наличие на внесени осигурителни и здравно осигурителни вноски, както и за фонд ГВРС. Не са представени доказателства, които да съдържат данни, различни от констатираните в ревизионното производство. Следователно, жалбата се явява неоснователна в тази част и подлежаща на отхвърляне.

На основание на гореизложеното оспореният Ревизионен акт № [ЕГН]/31.01.2011г., издаден от гл. инспектор по приходите при ТД на НАП

[населено място] следва да бъде отменен в частта му относно определеното задължение за корпоративен данък в размер на 11 831,18 лв. и лихва в размер на 6 942,49 лв. за данъчен период 2005г., в резултат на извършеното увеличение на финансовия резултат, на основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.) с разходите в размер на 73 656,50 лв. В останалата оспорена част Ревизионен акт № [ЕГН]/31.01.2011г., издаден от гл. инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място] е законосъобразен, поради което жалбата срещу РА, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена в тази ѝ част.

При този изход на делото и предвид заявените изрично претенции на страните в производството за присъждане на разноски, такива се дължат на ответника, съразмерно на отхвърлената част от жалбата, а на жалбоподателя – съразмерно на уважената. Претендираните от жалбоподателя разноски са в размер на 550.00лв., представляващи заплатен депозит за съдебносчетоводна експертиза и внесена държавна такса. На ответника, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № [ЕГН]/31.01.2011г., издаден от П. Н. Г. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 754/09.05.2011г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението при ЦУ на НАП, [населено място], в частта му относно извършеното увеличение на финансовия резултат по реда на чл. чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.) със сумата 73 656,50 лв., за данъчен период 01.01.-31.12.2005г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕФФКО АД срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/31.01.2011г., издаден от П. Н. Г. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение № 754/09.05.2011г. на директора на дирекция Обжалване и управление на изпълнението при ЦУ на НАП, [населено място] в останалата част.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на ЕФФКО АД, [ЕИК], представлявано от Д. И. Н. направените по делото разноски, в размер на 217,68 лв. /двеста и седемнадесет лева и 68 ст./.

ОСЪЖДА ЕФФКО АД, [ЕИК], представлявано от Д. И. Н. да заплати на Национална агенция за приходите разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 1023,17 лв. /хиляда двадесет и три лева и 17 ст./. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия:

